

tragtning viser sig, at de have deres Grund til at være til, at de gjøre deres Nytte. Nu kan det for Mange synes ikke at være nogen Nytte, at danske Borgere kjøbe fremmede Papirer; men jeg er overbevist om, at naar de ærede Medlemmer ville undersøge Bevægelserne i det økonomiske Liv, vil man finde, at der er noget Nyttigt deri. Hvad er det for Papirer, der kjøbes? Der nævnes Præmieobligationer, Lotterobligationer. Hvis Regjeringen vilde indskrænke sit Forslag til disse Obligationer, vilde jeg med Fornøielse kunne gaa med dertil. Det er Noget, der svarer til vore Lotterier, og Afgifter deraf have deres fuldkomne økonomiske og finansielle Berettigelse. Men noget helt Andet er det her. Regjeringen indrømmer selv, at det, man væsentlig vil beskaffe, er de egentlige Statsobligationer, som ere af en hel anden Bestaafenhed end Lotterobligationer. Jeg besidder ikke nogen særlig Kundskab til Pengemarkedet og veed ikke bestemt, hvilke fremmede Papirer der for Dieblikket findes indenfor Danmarks Grændser, men jeg tror ikke, at jeg tager fejl, naar jeg udtaler, at de fleste Papirer ere svenske og norske. Naar jeg ser paa Hovedposterne over de fremmede Papirer, der komme ind i Landet, er det navnlig fra de andre nordiske Lande, de komme, saavel offentlige som private Papirer, Hypothekbankobligationer og andre Obligationer; (Nee! Russiske!) ja, der kommer ogsaa nogle fra andre Stater, men ingen spille en saa fremtrædende Rolle som de anførte. Jeg nævner disse Papirer, fordi jeg tror, at det, naar jeg nævner dem, vil være klart, at denne Anvendelse af Midler, af fremmede Papirer, spiller en saadan Rolle i Statshusholdningen som den, jeg fremhævede ved første Behandling. Det er en Reserve, man har i Landet, som atter gaar ud af Landet, naar der er Grund dertil. Naar man nu ser paa, hvor Papirerne findes, saa er det dels hos mange Private, — de gjorde ganske vist ofte Klogere i ikke at tage dem, der begaas altid Selskabelser derved, og Guld ere jo ikke altid saa Kloge, som de burde være, — men Hovedmassen ligger, saavidt jeg veed, omkring i Bankerne, i Sparekasserne og allehaande saadanne Instituter, og jeg tror, at naar jeg nævner,

hvor Hovedmængden af disse Effetter, — i det Mindste saavidt mig bekjendt, — findes, vil det være indlysende, at disse fremmede Papirer spille en Rolle som Reservecfond. Naar der indtræder Pengekriser eller andre Forstyrrelser herhjemme, og der er Grund til at drage en større Pengeomængde ind, saa kunne Pengeinstituterne, naar de have disse fremmede Papirer, gjøre den samme Kloge Handling, som Direktøren for vort Finantsministerium gjorde før sidste Krig, da han inddrog Statens Tilgodehavende i London eller andre Steder i Sølv og derved hidrog til, at den sidste Krig næsten ikke forstyrrede Statens Pengeforhold. Men naar man forhindrer vore Pengeinstituter fra at gjøre noget Eignende og søger at holde den naturlige Udvei paa kunstig Maade lukket, gjør man noget Skadeligt, noget Fordærligt. Dette er ganske det Samme, som naar man kommer med en Beskyttelsestold — for at blive ved det Billede, som den ærede Finantsminister selv har draget frem, og som ogsaa passer, — ligesom man kunstig vilde ordne Industrien paa de enkelte Lokalteter indenfor Landets Grændser uden at lade den fordele sig, som det er hensigtsmæssigt; paa samme Maade gjør man noget Fordærligt ved kunstig at ville fordele Kapitalerne og Pengeeffetterne mellem Landene istedetfor at lade dem ordne sig paa naturlig Maade. Alene det, at de saaledes ere fordelte, er hensigtsmæssigt; saaledes som jeg har tilladt mig at henlede det høie Things Opmærksomhed paa, er det hensigtsmæssigt at have en saadan Reservecfond, som der kan være større eller mindre Brug for. Den ærede Minister dvælede oftere og igjen denne Gang ved, at det var en Slags Told paa Papirer, men den ærede Minister vil vistnok dog, — saaledes som ogsaa Eschering har sagt — indrømme mig, at denne Told spotter en hvilken som helst Grundsætning for en fornuftig Toldafgift. Det er en fornuftig Toldafgift, naar den ikke forstyrrer de økonomiske Forhold men det gjør denne for det Første. Dernæst er det den simpleste Grundsætning for en fornuftig Toldafgift, hvad selv rutinerede Toldfolk, enhver Forsætter anerkjender, der es-